

Реферат на тему: "Ернест Хемінгуей"

Ернест Хемінгуей (Гемінґвей)

РЕФЕРАТ

на тему

"Ернест Хемінгуей"

Ернест Міллер Хемінгуей народився 21 липня 1899 р. в містечку Оук-Парк на середньому Заході США. Він був другим із шести дітей лікаря Кларенса Едмунда Хемінгуея та його дружини Грейс Ернестіні Холл. Батько захоплювався природою, полюванням, рибною ловлею. Мати — музикою, їх син успадкував від матері любов до мистецтва, артистизм, почуття ритму (воно пізніше стало однією з особливостей його прози), які своєрідно поєднувалися з любов'ю до природи, мисливства та спорту. Він отримував насолоду, слухаючи музику, захоплювався живописом, багато читав і не уявляв собі життя без рибалки, полювання, без лісів, гір і моря.

У школі йому все давалося легко. Улюбленець учителів, він дивував їх своїми нестандартними творами. Юнак захоплювався літературою, дуже багато читав. З англійських авторів йому найбільше подобалися Чосер, Шекспір, Стівенсон, Кіплінг, з американських — Марк Твен. У школі він набув перших навиків роботи журналіста: був репортером і редактором шкільної газети, опублікував понад 30 статей, заміток, фейлетонів, друкувався в шкільному літературному журналі. У перших літературних спробах Хемінгуея відчувався вплив Джека Лондона та О'Тенрі. Ернест закінчив школу 1917 р. і, попри бажання батьків, відмовився продовжувати навчання далі. Він збайдужів до науки і книг, його вабило до себе життя, повне пригод і небезпек, яке і стало його "університетами". Хемінгуей хотів навчитися писати про все, що бачив, про що довідався, тому почав працювати в газеті. Ця праця була доброю школою для початківця.

Хемінгуей знайшов собі строгого вчителя, редактора Піта Веллінгтона, який висував чіткі вимоги до репортерів. Вони були сформульовані у "Ста заповідях газетяра". Наведемо деякі з них, щоб зрозуміти, що вони багато в чому збігаються з принципами роботи Хемінгуея, з його розумінням творчості. "Пиши короткими реченнями... Перший абзац має бути коротким. Мова — сильною. Стверджуй, а не заперечуй. Уникай прикметників, особливо гучних, типу "надзвичайний", "чудовий", "грандіозний", "величний". Отже, конкретність описів, простота і лаконізм — це перші уроки майстерності. Пізніше Хемінгуей називав ці правила найліпшими і так визначив їх роль: "Жодна людина, котра відчуває і хоче писати правдиво, який би не мала талант, не може добре писати, відкинувши їх". У газеті письменник не лише засвоював секрети літературної майстерності, а й виїжджав на місця злочинів і таким чином пізнавав "дно" життя (цей матеріал письменник використав в оповіданні "Убивці").

Коли Америка вступила в першу світову війну, Хемінгуей рвався на фронт, але через поганий зір (око було ушкоджене під час занять боксом) йому відмовили. Тоді

юнак попросив зарахувати його до Червоного Хреста, і він як водій медичної машини отримав призначення в Європу. Там він, прагнучи бути ближче до фронту, опинився в Італії, де своєю машиною їздив на передову. Під час одного з таких виїздів він був декілька разів важко поранений в ноги. Завдяки мистецтву лікарів Хемінгуей одужав, але після повернення додому перебував у пригніченому стані. Більшість дослідників та рідні схильні вважати, що ця депресія була наслідком війни і поранення. Вони назавжди травмували свідомість письменника, він не спав ночами, згадуючи війну, багато говорив про її жорстокі безглуздя. За участь у війні, за мужність і відвагу він був нагороджений військовим хрестом та срібною медаллю (найвищою нагородою Італії для іноземців).

Як кореспондент газети у Канаді та Парижі Хемінгуей висвітлював міжнародні конференції в Генуї (1922), в Рапалло (1923), писав про окупацію Руру, про італійських фашистів. Він одним з перших засудив італійський фашизм, викрив демагогію Муссоліні, висвітлював трагедії греко-турецької війни (1922-1923), очевидцем якої був, і політико-дипломатичний механізм її виникнення.

Згодом Хемінгуей, зважившись врешті стати письменником, покинув роботу журналіста. Ще в Америці 1920 р. він познайомився з письменником Шервудом Андерсоном, який дав йому перед виїздом у Париж листа з рекомендацією до Гертруди Стайн. Хемінгуей знайомиться з письменницею, входить до її літературного естетського гуртка, який складався з найвидатніших модерністів того часу, зокрема Джеймса Джойса, Езри Паунда, Томаса Стернза Еліста. Він вчиться у них, але засвоює лише те, що співзвучне йому самому. Зокрема, він бере до уваги вимоги Гертруди Стайн писати стисліше, зображати, а не описувати, наголошувати на змістовому повторі. Рекомендаційний лист Андерсона відкрив перед Хемінгуеем можливість користуватися найліпшими приватними бібліотеками. Він багато читає Текспіра, Стендаля, Бальзака, Чехова, Толстого, Достоевського, яких вважає своїми справжніми літературними вчителями. Хемінгуей вчився писати не тільки у письменників, а й у художників. Прекрасні музеї Франції та Іспанії відкривали перед ним цю можливість. Найближчим його літературному хистові був Поль Сезанн. Хемінгуей говорив, що з жипопису він "запозичував принципи зображення світу".

Уже першими своїми публікаціями Хемінгуей заявив про себе як про оригінального митця. Збірка оповідань "В наш час", опублікована 1925 р., є своєрідним циклом новел, об'єднаних одним героєм — Ніком Адамсом, що увібрав у себе багато рис самого автора. Цю публікацію можна назвати прологом до зрілої творчості Хемінгуея.

Справжній успіх прийшов до письменника після того, як він опублікував свій перший роман "І сонце сходить" (друга назва — "Фієста"). Епіграфом до цього роману є слова, які пізніше стали всесвітньо відомими: "Ви всі — втрачене покоління", їх уперше почула Гертруда Стайн від якогось француза, власника гаража, який сказав своєму молодому помічникові: "Нічого ви не вмієте, ви — втрачене покоління". Стайн передала ці слова Хемінгуееві. Після публікації "фієсти" вони стали широко відомими і почали використовуватися для позначення певного соціально-психологічного феномена:

словами "втрачене покоління" називали людей, що пройшли через випробування першої світової війни і втратили не тільки фізичне здоров'я, але й віру в розумність світу, в життя, в майбутнє. Настрої, глибинний біль цих людей передавали у своїй творчості письменники, які теж пройшли крізь пекло війни. Серед них американці Джон Дос Пассос і Френсіс Фіцджеральд, англієць Річард Олдінгтон, німець Еріх Марія Ремарк. Безперечно, Ернест Хемінгуей у своїх творах багато розповідає про це покоління, травмоване війною, і є представником літератури "втраченого покоління". Та від інших він відрізняється тим, що зумів побачити своє покоління не тільки в безнадії, а й у пошуках позитивних вартостей життя.

2. Спрямування наступного роману Хемінгуея "Прощавай, зброе!" (1929) — гуманістичне заперечення війни, антимілітаристський характер. У 30-х роках він видав також художньо-нарисові

книжки: "Смерть пополудні", "Зелені узгір'я Африки". А свій соціально-психологічний твір про рибалку Гаррі Лефгана, котрий намагається боротися з ворожим йому світом багатіїв, "Маєш і не маєш" Хемінгуей пише під впливом подій економічної кризи у США.

У роки громадянської війни в Іспанії Хемінгуей провів багато місяців в оточеному Мадриді і на фронті, написав низку нарисів та статей про героїчних іспанських республіканців, п'єсу "П'ята колона" і роман "По кому подзвін" (1940), в яких розповідав про криваві та трагічні роки громадянської війни. Герой цього твору (як і в більшості творів письменника) — американець, який живе і діє на чужині.

Хемінгуей був людиною неординарною, фізично витривалою, мужньою, сильною. У 60-річно-му віці він мав зріст 185 см, 90 кг ваги, міг поцілити з пістолета на відстані півсотні метрів у цигарку, яка була в роті когось із знайомих; в молоді роки він вистояв раунди проти чемпіона важкої ваги; входив у клітку з левами; був непоганим спринтером, умів, ніби справжній матадор, убити бика, був прекрасним яхтсменом, гірськолижником, плавцем, снайпером, рибалкою (одного разу впіймав рибу вагою 468 фунтів).

У роки другої світової війни Хемінгуей у чині майора мав свою "армію" (100 багнетів), яка була моторизованою і з якою він бував у тилу у німців далеко від армії; одного разу звільнив французьке місто, ввійшов у Париж скоріше за командуючого, за що мало не потрапив до військового суду, бо згідно із Женевською конвенцією кореспонденти не мали права брати в руки зброю, а Хемінгуей був військовим кореспондентом. Хемінгуей багато писав про війну європейських народів проти фашизму. Під час цієї війни разом із друзями він плавав на своїй яхті "Пілар", вистежуючи німецькі підводні човни і викликаючи літаки США. Навіть думав зустрітися з таким човном, пришвартуватися до нього і підірвати себе разом із ним.

У повоєнний час письменник видав оповідання і невеликий роман про другу світову війну "За рікою у затінку дерев". У цей період американська література була в занепаді, її виводить із цього стану саме Хемінгуей — у 1952 році він пише філософську повість "Старий і море", за яку одержав Нобелівську премію. Цей твір мав нечуваний успіх, він

розпродався за 48 годин у кількості 5 мільйонів 435 тисяч примірників.

Довгий період Хемінгуей жив на Кубі (1939-1960) в містечку Сант-Франціско де Паула, неподалік від Гавани. Тяжка хвороба, неможливість плідно працювати, невдоволення політичною ситуацією у США на початку 50-х років — так званою "холодною війною" — призводять письменника до депресії. В 1960 році він повертається у США. Його лікують, але невдало, і в 1961 році у пориві відчаю він пострілом із вінчестера покінчив із життям.

По смерті Хемінгуея виходили твори, які лишилися в рукописах: "Свято, яке завжди з тобою" — книга спогадів, незакінчений роман "Острови в океані".

3. Хемінгуея люблять і високо цінують у цілому світі, про нього дуже багато пишуть. Його творчість суттєво вплинула на численних митців Європи та Америки. А тому хочеться навести його слова про працю письменника, до якої сам Хемінгуей ставився надзвичайно серйозно: "Нема на світі справи важчої, ніж писати просту, чесну прозу про людину. Спочатку треба вивчити те, про що пишеш, а потім навчитися писати. На одне і друге йде все життя".